

תמיד כשאדם נפטר, בעלם פתאום מחוג ידידיו ואוהביו, הוא משאיר אחריו חלל. לאט לאט, עם הזמן החלל קטן. אחרי שמעון החלל בשאר פתוח ולא מתמלא. האמנם היה גדול כל כך חוג הקרובים מאוד, או אולי היה החלל שהשאיר אחריו כה גדול? או שניהם כאחת? אומרים: הזמן יעשה את שלו, הזמן מרפא כל מכה. ולא כך. שמעון ממשיך להיות חסר לבו יום יום, כאילו מישהו מן המשפחה הקרו-בה שלנו הלך.

לפעמים בדמה לבו שהדמות של שמעון מצטיירת אצל כל אלה שלא הכירו אותו כל כך טוב כ"מורה לטבע". שמעון לא היה מורה לטבע, הוא היה מדריך, מחנך, והיה מלא אהבה לכל דבר חי - לאנשים, לילדים ולבעלי חיים. הבלוי בטבע, בשטח - היה לשמעון הזדמנות בפלאה לחנך אותנו לאט לאט, לכל הערכים האנושיים שהאמין בהם ושגם היום אנחנו מבססים לחנך לאורם. הוא ידע לטעת בנו את ההרג-שה שהוא סומך עלינו, הטיל עלינו אחריות. אני זוכרת איך חורף שלם הייתי אחראית למדידת כמויות הגשם - בוקר בוקר, בשעה קבועה. אני זוכרת ששמעון נסע למספר ימים והשאיר לי עקב ולי את הטיפול בגורי חתול-ביצה. כל שלוש שעות נפגשנו, יעקב ואני, בחדר הטבע, חממנו ומדדנו במדחום את חום החלב והשקנו את הקטנים.

כשאנחנו רואים את בית הספר הבלוא והמאורגן שישנו היום במעיין - עשרות ילדים, כיתות גדולות ומאוכלסות - לפעמים אנחנו בזכרים איך קם כל זה. איך כמה חברים בעלי חזון ובעלי מסירות בלי סוף - שמעון ושולמית, מולה וליצי המטפלות - הקימו את בית הספר היפה שלנו. באותם ימים רחוקים המחנכים ליוו אותנו משעות הבוקר המוקדמות ועד שהלכנו לישון. בערב, אחרי בלוי קצר עם ההורים, אכלנו ארוחת ערב יחד עם המורים ואחרי-כך התאספנו בצריף שלנו, שהיה לבו לכיתה, מועדון והכל, ישבנו כולנו יחד ושמעון ביבין. בדרך כלל היה קורא לפנינו ממיטב ספרות העולם כשהוא מחזיק בידיו את הספר בגרמנית וקורא לבו בעברית שוטפת.

כולנו זוכרים את יום הכיפורים שהזדמן לבו לבלות בקיטנה בראש הנקרה. שמעון סיפר לבו על יום הכיפורים בגולה, השמיע לבו את תקליט כל-בדרי - ישבנו שקטים ומוקסמים. באותו יום ספגנו הרבה הרבה "תודעה יהודית".

במחנות הקיץ, מאחר שלא היו לנו מדריכים צעירים, שמעון ופרבצק לימדו אותנו מה זה שמירה על דגל והנהיגו אותנו בתעלולים של "גניבת דגל" ופעולות תגמול וכו' (זוכרים את הדגל ש"נעלם" בראש הנקרה? מי היו זוג השומרים המבוהלים שגילו שהם שומרים על מוט בלי דגל?).

זכורים לבו הערבים של הטיולים השנתיים - שמעון היה יושב שעות ומטפל בכל היבלות והפצעים, עוזר לתקן בגדים שבקרעו ומאחה בעלים ש"פתחו פה"...

זכרונות וזכרונות בלי סוף. אולי במקום להצטער על האבדה אנתנו צריכים לשמוח שהכרנו את שמעון, שהיינו חניכים וידידים שלו - וכמה אנשים יכולים להתגאות שהיה להם מחנך דגול כזה?